

VIRGÍNIA PALOMO MERCHÁN
La mare futbolera
Accèssit Categoria B – Català

10a Edició Premi Relats Curts

LA MARE FUTBOLERA

Mai se sap fins on pot arribar una dona, va dir entre sospirs de resignació el meu pare, el dia que va veure la meva mare amb les botes de futbol cordades als peus.

Ella sempre havia volgut fer alguna cosa que tingués valor per ella mateixa, però la seva vida només havia estat un cúmul de problemes i prohibicions. Quatre fills, un marit calçaces i uns sogres impertinents que només exigien i cridaven sense aturador. Va haver de viure massa dedicada a la seva rutina sense que pogués pensar en els seus propis somnis.

Esclava de tots i de tot, només tenia aquella parcel·la petita abans d'anar a dormir per imaginar-se empaitant una pilota i marcant gols a tort i dret.

Un secret inconfessable.

Quan a la fonda dels meus pares s'hi arreplegaven tots els homes del barri per veure el futbol, ella, des de darrere del mostrador, mentre eixugava gots i servia cerveses i escopinyes, no podia deixar de mossegar-se els llavis quan veia aquells homes empaitant la pilota amb aquella gràcia i potència.

Amb el temps, van tancar el bar i els meus germans i jo vam créixer. Es van acabar les tardes de futbol amb el veïnat però a casa, les pilotes rodaven per tot arreu. El pare jugava amb els amics de tant en tant i nosaltres, els tres fills vivíem només pensant en marcar gols.

Un dia, ara deu fer 10 anys aproximadament, mentre endreçava les nostres bosses d'esport, va agafar la pilota i va gosar a fer uns copets. S'hi va trobar bé i així va anar repetint l'experiència en secret quan tots érem fora complint amb les nostres obligacions quotidianes. Al començament, eren tocs poc graciosos però poc a poc la cosa va anar millorant. Cada dia en feia un més. Amb els anys, va anar agafant una pràctica que fins i tot ella es va quedar sorpresa.

Però una tarda que vaig tornar abans de l'institut perquè la febre em feia perdre l'oremus, la vaig enxampar fent veritables virtuositat amb la pilota. Ara amb el pit, ara amb el cap i finalment, amb la punta de l'espardenya la rematada triomfal entre les dues bombones de butà que teníem al pati.

Garratibat de l'ensurt, vaig haver de tapar-me la boca amb les dues mans i vaig pensar que la febre se m'havia apujat fins fer-me delirar. La imatge esperpèntica de la meva mare amb el davantal lligat a la cintura fent bots i ensenyant el voraviu del viso mentre feia una xilena, no tenia cabuda en el meu cervell infantil i masculí.

Amb el temps, m'hi vaig anar avesant i la meva principal dèria es va limitar a seguir els passos i els avenços de l'estrella familiar. L'espiava i prenia nota de totes les tècniques que dia a dia anava perfeccionant.

VIRGÍNIA PALOMO MERCHÁN
La mare futbolera
Accèssit Categoria B – Català

10a Edició Premi Relats Curts

Em sentia orgullós de ser el fill d'una futura promesa del futbol. No ho podia creure que aguantés tants tocs amb la pilota igual que el Ronaldinho o el Deco. Jo, que era un jugador mediocre, em feia creus quan veia aquelles meravelles nascudes de les espadenyes maternes.

Finalment, vaig decidir que havia de parlar amb el meu pare i explicar-li que el Eto'o vivia entre nosaltres. Ell va reaccionar d'una forma comprensible. Va negar les meves paraules i em va dir que em dediqués a estudiar. Incredul i fatxenda es va retirar cap a la sala fent un cop d'ull a la cuina tot deixant anar un esbufec amb sorna.

A les portes de la segona dècada del 2000, el nostre barri va tenir la iniciativa d'organitzar un partit de futbol al Camp Nou a favor de la marató de tv3. Un equip el formaven antics jugadors del nostre club esportiu i el rival, coneguts jugadors del Barça que contribuïen a la causa desinteressadament.

Tota la meva família i molt amics del barri hi vam assistir. Era la primera vegada que xafàvem el gloriós estadi. Ple de gom a gom, ens sentíem protagonistes d'un gran espectacle solidari. I mentre el meu cor batejava emocionat, vaig topar-me amb els ulls de la mare que es bellugaven amb una excitació desmesurada quan va veure el Hristo Stòitxkov fent flexions al damunt de la gespa.

El partit va començar i de cop i volta la mare va desaparèixer. Vaig pensar que deuria haver anat al lavabo, però la meva sorpresa va ser quan al cap d'uns minuts, la vam veure al mig del camp corrent al darrere de la pilota. El meu pare quasi es desploma i les veïnes es van posar a cridar com si haguessin vist un fantasma. No vam entendre com s'ho havia fet però el cas és que era allà, al mig de la gespa movent-se com si fos a la cuina de casa.

De primer, vaig patir per la seva integritat personal però quan la vam veure al davant del Rivaldo fent un dríbling desequilibrant de més de deu metres i que amb un xup potent i una sensacional execució golejava el Xubizarreta, l'estadi es va enfonsar en un clam d'emoció.

Va ser l'estrella de la nit. Ni l'Stòitkov, ni el Messi ni cap dels jugadors que participaven podien aturar aquell terratrèmol de 60 anys. Els diaris en van anar plens, les televisions no deixaven de fer-li entrevistes i els autògrafs es varen triplicar en dos dies.

Ara, ha penjat el davantal per les botes professionals. Treballa d'entrenadora d'un equip femení de primera divisió i guanya més copes que el Barça. El meu pare ha deixat el taxi i ara es dedica a la bossa del pa i a la de les escombraries. Es mossega la llengua mentre fa les truites i en lloc d'enfotre-se'n de la mare fa la bugada i ens prepara l'esmorzar cada dia.

La família sencera vivim com sempre, somiant en fer gols però amb l'única diferència que només la mare és la que s'emporta els veritables triomfs.